

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Vrsmari Episcopi Et Confessoris. ex ea quæ est per Ratherium
Episcopum Veronensem. Migravit ex hac vita anno domini 713.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

hanc rem valde accommodatum, qui hominem
 accuset, excitat. Caterum huic misero ac perdi-
 to, intempestive & incommode, in iudicium ad
 Christianum accusandum ingredienti, acturum
 (quoniam iudices, qui Christianorum nomina
 solem quia Christiani essent, deferrebant, Impe-
 ratoris edictum neci dare mandauerat) crura suf-
 fringebantur, Perennio iudice contra eum tale
 iudicium pronunciante. Iste autem Deo charissi-
 mus martyr, cum iudex ab illo obnixè petisset,
 flagitassetque ut fidei suæ rationem coram Sena-
 tu redderet, simulatque accuratissimam oratio-
 nem apologeticam, pro fidei, quam profiteba-
 tur, defensione, coram omnibus recitasset, sen-
 tentia Senatûs securi percussus, decessit è vita;
 quippe vetus lex apud illos extabat, Christianos
 qui semel in iudicio comparuerant, nisi profes-
 sionis suæ sententiam mutarent, non omnino li-
 beros dimittendos esse.

Serius neba
 lo, delator
 Apollonij,
 crucifragio
 perimitur.

Securi per-
 cussus vir
 sanctus fit
 martyr.

C. Baron. In
 not Martyr.
 Rom sequen-
 ti die.

VITA S. VRSMARI EPISCOPI ET
*Confessoris. ex ea quæ est per Ratherium Episco-
 pum Veronensem. Migravit ex hac vita anno do-
 mini 713.*

BEatus Vrsmarus Episcopus, bonorum om-
 nium præconio dignus, pago Theoracensi
 & villa, quæ vocatur Fleon, oriundus, à
 Domino est electus per prædestinationem, pri-
 usquam seculo daretur per originem. Graudæ
 namque matri eius de eo, apparuit quidam ve-
 nerandus senex per visum, in manu sua tenens
 puerulum pronunciansque, Accipe, inquit, hunc
 puerulum nutriendum. Magna verò fames, ean-
 dem tunc temporis oppresserat regionem. Unde
 mulier respondens, Domine, inquit, famis ma-
 gnitu-

8 Aprilis.
 Patria, S. Vrs-
 mari.

Visio matri
 eius.

gnitudo nos exagitat, quomodo igitur hunc
rum nutriam? At ille mox candidum offerens
panem, dixit: Hoc illum pane nutries. Quae
accepisset mulier, valde inter eius manus en-
uit, prorsus ut ingenti admiratione capta,
genter eum inspiceret, versaretque: ac tanta
Ecquid est hoc, inquit; cui ille: Noli mira-
lium namque paritura es, qui de regno alio
Christo partem lucrifaciet. Quod postea verum
fuisse ipse multis egregie documentis ostendit.
Tantam siquidem à Domino gratiam est con-
cutus, ut omnes pabulo diuini verbi rebus
qui ad eum gratia colloquendi venirent.

**Traditur sa-
cris literis
imbuendus.**

Editus itaque puer, Vrsmarus est vocatus
dultusque doctoribus sacrarum traditur sacra-
rarum: qui eum sacris disciplinis, & morum
tegritate tam excellenter imbuerunt, ut cre-
te arate, nihil in eo quod ad summam perfec-
nem faceret, desiderari videretur. Erat enim
pore castus, mente incorruptus, amabilis
ctis, affabilis vniuersis, animo benignus, corpore
pulcher, prudentia callens, fortitudine vir,
temperantia serenus, iustitia seuerus, mansue-
dine ac pietate refertus: denique charitate
proximos ita inflammatus, ut nullum omni-
neque tempus, neque locum, sine proximi
ficatione transmitteret. Iam inde à puero
caelestibus addixerat, ut nihil cum terrenis
creatione commercij habere videretur.

**Creatus
Antistes.**

Pastoralem deinde cathedram adeptus,
Domini sublimatus est gratia, ut mortales
nes in maximam sui admirationem traheret.
marum curam tanta sollicitudine adminis-
trat, ut quavis hora sanguinem pro eis fundere
non dubitasset. Orphanorum nutritor, & v-

rum defensor fuit eximius, vinculosque è vinculis & captiuitate redimere, pulcherrimum sibi in primis esse ducebat. Corporis verò domitor quantum fuerit, qui s dignè explicare valeat? Annis nouem, ac decem hebdomadibus, nulla panis alimonia vsus, cibo aded tenui & parco vitam sustentauit, vt nemo mortalium eo sustentari, nisi diuino miraculo posset: & tamen in tanta vitæ austeritate, tantaque cibi & potus parcimonia, vires corporis aded robustæ permanebant, vt cuncti, vocis grauitatem, satis in eo mirari non possent. Non dubium quin ex illo pane, qui pro nostra de cælo redemptione descendit, eas vires hauserit. Nam tanta ex eius ore facundia & sermonis fluebat suauitas, vt ab eo egrè mortales diuelli possent. Nec deerat virtus, ad effugandos hostis antiqui incursum.

Benignitas eius in pauperes.

Nota mirabilem abstinentiam.

Facundia eius.

Potestas eius in dzmone

Erat quoddam monasterium, quod Malbodiū dicitur duodecim fermè miliaribus à suæ prouisionis distans cœnobio, in quo sacrarum virginum cœtus Deo famulabatur: quarum vnā malignus cum inuasisset spiritus, cœpit lanando vehementer aded vexare, vt cæteræ omnes immodico pauore correptæ trepidarent, similemque calamitatem pertimescerent. Quo audito, Episcopus ilicò eam sibi exhiberi iussit: exhibitamque sacro oleo inunxit, & protinus ab immundo liberauit. Alio quoque tempore, puellam aliam dæmonio plenam, vinculisque ferreis, propter impotentem dæmonis fœuitiam, confectam, eadem virtute liberauit. Habebat vir sanctus in Malbodiensi monasterio, neptem vnice dilectam, quam paruulam olim sanctæ Aldegundi commendauerat. Hæc iam adulta, feuo aded apostemate in gutture laborare cœpit,

S. Aldegundis.

vt me-

vt medici non aliter salutem polliceri velle nisi carne incisa, vncino ferreo morbum frangi trahi pateretur. Hoc igitur illis iam facere cogitantibus, superueniens Pontifex, crudele medicamen vehementer exhorruit, & ingere erga tenerem virginem misericordia motus, dicos ab eo prohibuit, aitque: Confido, & in immensa Domini nostri Iesu Christi bonitate quod ab hac infirmitate liberabit. His dictis totum ad Dominum pro eius salute deprecatum composuit: ac nocte illa in precibus exorante mane virgo sacra fugato morbo sana plane & columis inuenta est. Eodem tempore, aegrotantem intra eiusdem monasterij septa, deperit salute decumbebat, quæ per virum sanctum no saluiferæ Crucis, integræ sanitati, cunctis nē obstupescens, restituta est.

Signo Crucis morientem sanat.

S. Feminus succedit S. Vrsuaro.

Obit vir sanctus.

Post hæc sacer Antistes, cum paulatim labentibus corporis viribus ad caelestem patriam ardentius aspiraret, nē commissum sibi gregem ne pastore relinqueret, annuente Domino, dicitur Erminum, virum cunctis mirifice virtutibus ornatum, successorem elegit, ac populum clamante pontificem pronunciauit. Ipse vero moribus & annis maturus, digna meritorum accepturus præmia, ad caelestia læta regna migravit, ac cunctis sanè maximum sui desiderium reliquit. Corpus illius, a discipulis religioso cultu positum officio honorifice admodum sepultum est, in montis cacumine, cuius radicibus extitum adiacet monasterium Virgini matri, ubi diuina bonitas, reliquiarum virtute, quæ tibi diè demonstrare dignatur, ad laudem & gloriæ Maiestatis sue, cuius honor, decus & potestas permanet sine fine. Amen Facta est translatio eius

Binchium
elevation

VITA S.
sis Arch
Osber
tem. Ma
atatis s

B Earu
libu
te vi

le perspe

nuitatem a

maximaru

disciplinis

mediocrite

verfatus, o

nicum, Ch

credibilit

sti iugo ma

que hono

tus erat, ac

illum dili

deler uir, at

lum vitæ p

natu suba

vita semita

hoste certa

de monaste

uenit, vbi a

re incredit

Conflueba

vulnera an

lutis postu

Binchium Hannoniæ oppidum anno 1409 post elevationem, quæ facta est anno 823.

VITA S. ELPHEGI CANTVARIENSIS Archiepiscopi & martyris. ex ea quæ est per Osbertum eiusdem Cantuariensis Ecclesiæ Abbatem. Martyrio coronatus est anno Domini 1012. ætatis suæ 59 Episcopatus verò 7.

C Baron: In
Not: Martyr:
Roma:

19 Aprilis.

Monasteriū
institutum
arripit s. El-
phegus.

Vultincla-
sus.

Beatus Elphegus, sp̄ edidissimis ortus natus, magna prudētia & summa humilitate vitam instituit. Parentes eius, cum indole perspecta, vitæ innocentiam animique ingenuitatem admirarentur, meritò eum & artium maximarum & præcipuè Christianæ religionis disciplinis imbuedum curarūt. Ipse verò haud mediocriter iam in Philosophiæ cognitione versatus, omnium studiorum suorum scopum vnicum, Christum sibi præfixit. Cuius amore incredibiliter flagrās ut totum se suauissimo Christi iugo manciparet, sp̄retis opibus, contemptisque honoribus, in quorum spe maxima enutritus erat, ac materno denique dolore, quæ vnicè illum diligebat, constanter superato, mundum deseruit, atque in monasterium Derhirst, tràquillum vitæ portum se recepit. Ibi verò magno conatu subactis prauis desiderijs, statim arctioris vitæ semitā arripuit, singulareque cum antiquo hoste certamen inire contendit. Egressus itaque de monasterio, ad locum Bathonia vocatum peruenit, ubi angusto se habitaculo includens, rigore incredibili corpus ieiunij vigilijsque afflixit. Confluebant ad eum nobiles quique, suarum vulnera animarum detegentes, consiliumque salutis postulantes: quibus ille tanta prudentia

mq.